

פרק 11

בישיבה של מטה

ישבתי על ספה פינתית, הלום מוודקה. ראשי סחרחר. היא ישבה לצדי, זרה כמעט מוחלטת, מחוקה אף היא מאלכוהול. לרגעים אחדים דיברנו, הקב"ה יודע על מה – או אולי, אני מקווה שאינו יודע. ברגעים הבאים נצמדו שפתותינו הרוטטות. אלו שמלמלו כל כך הרבה תפילות, אמרו כעת שירה לא מוכרת, בשפה לא ידועה. התמסרתי לתחושה ל-20 שניות בדיוק.

"אתה הנשיקה הכי גרועה שהיתה לי בחיים", אני זוכר את המשפט ההוא מאותו ערב, שאחריו צחוק של מבוכה. "אני מבינה שלא מלמדים אתכם את זה בישיבות", היא אמרה, "אז תן לי ללמד אותך". בלחיים סמוקות עד לצבע של חציל, ניסיתי שוב. לא ידעתי מה עושים – עם השפתיים, עם הלשון, עם הידיים. הייתי קפוא לחלוטין. גם הניסיון השני נחל כישלון חרוץ.

אין פלא, כמוכן. הנשיקה הזו היתה הדבר האסור ביותר שעשיתי בחיי עד אותו רגע, וגם בכל הימים שאחריו. היה בה אלמנט של קדושה ממש. כמו התפילה בשטיבעל⁵⁰ הקטן בערב יום הכיפורים, מלאת דבקות, עמוסה בייסורים.

היא היתה שיאו של ערב, שראשיתו בשיח בשיעור הערב בישיבה, לפני שהתפזרנו הביתה לסוף השבוע. ג'ק (יענקי, אבל בשבילנו הוא

---

50. בידיש, חדרון או בית קטן – בית כנסת המתאפיין במניינים רבים ולא ממוסדים.

ג'ק), חוצניק שראה עולם, הציע ש"נלך למסיבה". המילה הזו, "מסיבה", לא אמרה לי דבר. כלומר, היא אמרה הרבה דברים אך לא את הדברים שאתם מכירים.

עבורי, מסיבה זה טיש. לאכול קיגעל ולשתות יין פטישים, לשמוע וורט מהרב ולפגוש חברים ותיקים מהחידר. להתנדנד קצת עם הגוף באותה מסירות. היא לא אמרה ריקודים, מוזיקה רועשת שלא הכרתי, קרבה מסוכנת לבנות המין השני.

כמו ילדים טובים, אליהו ואני החלטנו שמה כבר יכול לקרות, ננסה. אפילו לא טרחנו להחליף בגדים או להסתיר את הכיפות. מבחינתנו, בסך הכול רצינו להתנסות. הבנו היטב שזה לא שייך, אבל זה לא שיש כאן איזה איסור מדאורייתא. רק קצת משחק עם מסורת אבותינו, ומי בכלל אמר שאבותינו לא רקדו וחוללו בכרמים?

כך, בשעת ערב מאוחרת ביום חמישי, סתיו של שלהי חודש תשרי, שמנו פעמינו באוטובוס אל אזור המועדונים בשכונת תלפיות בירושלים. ג'ק ידע היטב מה הוא מחפש, כנראה היה המנוסה שבינינו. אנחנו היינו, ובכן, תשב"רים (תינוקות של בית רבן) תמימי דרך.

נעמדנו בתור כאשר סביבנו אנשים מביטים עלינו ואז זה על זה בתימהון – שלושה לובשי שחור־לבן, אחד אפילו עם הציציות בחוץ, מבקשים להיכנס לרקוד קצת. אניח שהתימהון, או אולי הבידור, גם גרם לגברתן בכניסה להכניס אותנו במהירות, תוך שאנחנו מדלגים על התור. הרגשנו אח"מים, מקובלים, משמעותיים. הנה, אפילו השומר פותח בפנינו את השער בטרם עת ומכניסנו תחת כנפו, בעוד רבים אחרים, יפות, יפים, טובות וטובים נאלצים להמתין בחוץ ולהפציר.

הזמנו שתייה, מה שהברמנית המליצה – גם תחת איומים לא איזכר בשמות המוזרים שניתנו לקוקטיילים – וגיונו בוודקה. הסתובבנו קצת בחלל המרשים, התיישבנו על הספות, קשקשנו בינינו לבין עצמנו בתוך ההמולה מחרישת האוזניים, ואז הודיע ג'ק: רוקדים.

מי שהיה עד למחזה יזכור אותו כנראה למשך כל ימי חייו. הרי איש

לא לימד אותנו לרקוד. ג'ק עוד הצליח לזוז לפי הקצב, כלומר הקצב שלו. אנחנו עמדנו שם כמו גלמים והתחלנו להתנדנד קדימה ואחורה, משל היינו באמצע תפילה. זו התנועה היחידה שהכרנו.

אחר כך, בקטע שהיה כנראה טראנס, אולי האוס – כל כך הרבה הגדרות לאסופת צלילים עם בסיס עמוקים ומקצב שאמור להקפיץ – קפצנו. כלומר, כמו שקופצים בחתונות: ידיים בצדדים, צמודות לגוף, צוואר מתוח. אליהו גיוון בתנועת אגרוף, כמו הרבי שמקפיץ את החסידים בטיש. במהירות הפכנו לאטרקציה. זה לא שכולם יודעים לרקוד. מהניסיון שצברתי מאז, שלוש מסיבות שלמות, הבנתי של־80 אחוז מהאנשים במסיבות האלה אין מושג מה עושים עם הידיים והרגליים והראש והגוף. הם פשוט זזים ומקווים שאף אחד לא ישים לב.

העניין הוא שאנחנו פשוט התייחסנו לזה כמו לטקס שחובה עלינו להשתתף בו, והרגשנו שכל העיניים עלינו בשל השילוב בין הלבוש לבין תנועות הגוף לבין הדאווענינג⁵¹ – תנועות השפתיים שכמו ממלמלות תפילה, מנסות להתחקות אחר מילות הטרקים שאף אחד גם כך אינו מבין.

בחלוף שלושה או ארבעה טרקים, ועוד שני סיבובים של מאסקע (משקה) לוורידים, הראש החל להסתחרר והחלטנו להתפצל. אני נותרתי לרקוד עוד קצת, בראשי חשבתי שהנה אני עושה קצת כושר. מולי ניצבה אחת הבנות, ייתכן שהיתה נאה מאוד וייתכן שלא, אין דרך לזכור כשהראש סחרחר כל כך משיכר. בשלב מסוים היא אזרה אומץ והתקרבה עד למרחק של 30 או 40 או 80 סנטימטר – לא למדתי למדוד בישיבה, יודע לומר לכם שמדובר בלא יותר משבעה או שמונה טפחים.

“אני ענת”, אמרה.

“אני אבריימי”, אמרתי במבט מושפל.

“אתה לא רגיל לדבר עם בנות”, שאלה־קבעה.

51. בידיש – תפילה, על שום תזווחת השפתיים.

"אני לא רגיל לדבר בכלל", אמרתי.

היא צחקה. הרמתי לרגע את המבט שהיה תקוע ברצפה, ונדמה היה לי שהיא בוחנת אותי כאטרקציה, כמו איזה חיזור שהתרסק זה עתה אל כדור הארץ והנה יש לה הזדמנות ללמד אותו על אורחות חייהם של הילידים, שוכני תבל.

המשכנו לדבר קמעה.

"תסתכל עלי, איך אני רוקדת, ותנסה לחקות אותי", היא אמרה, מחזקת את התחושה הראשונית שמדובר עבורה באירוע אנתרופולוגי.

הסתכלתי עליה, ניסיתי לחקות את התנועות אך לשווא. הגוף מיאן לשתף פעולה. "חרדים לא יודעים לרקוד ככה", קבעתי.

"בסדר, לומדים", היא אמרה. "זאת פעם ראשונה שלך במועדון?"

"כן", הודיתי. "פעם ראשונה".

"אז אולי יהיו לך הערב עוד פעמים ראשונות, נראה מה אני יכולה ללמד אותך", היא קרצה.

באחת, נעשה לי חם מאוד בכל הגוף. מה פירוש, "עוד פעמים ראשונות", הרהרתי. חשבתי בדיוק על מה שאתם חושבים, רק עם רקע והבנה שכל כולה תוצר של שיחות בין חבורת נערים מתבגרים שלאף אחד מהם אין מושג.

"ראיתם כמכחול בשפופרת", פירשתי לעצמי בראש את פירוש רש"י במסכת מכות והסמקתי עוד יותר. אולי היא בכלל מתכוונת למשהו אחר.

"ומה אתה תלמד אותי?" היא קטעה את מחשבותי.

"המממ... הרהרתי ממושכות. "אני יכול ללמד אותך גמרא ומשנה?"

"תמצא לי את הפסוקים המתאימים", היא השתעשעה. "אם כי אני לא

בטוחה שזה יהיה לי שימושי לחיים, כמו מה שאני יכולה ללמד אותך".

הסמקתי והשפלתי את מבטי שוב. עוד מעט היא תגלה, שהריקוד

הוא החלק החזק אצלי, ושבשאר התחומים אני עוד יותר תלוש ומנותק.

"אתה נראה קצת שיכור", היא נגעה בי קלות והצביעה לעבר החצר:

"בוא נשב על הספה, תנוח קצת".

צעדנו לכיוון הספה ובעיני תרתי אחרי ג'ק ואליהו, שאבדו אי-שם. אולי הלכו הביתה, אולי גם הם מצאו לעצמם עלמות חן. כעבור דקה, שנדמתה לנצח, התיישבתי ראשון, והיא התיישבה צמוד אלי, שלא לומר כמעט עלי. התכווצתי באימה, כמו מי שעומד בפני גיליוטינה. למשך חמש או שש דקות בהיתי בנקודה דמיונית, חיפשתי נואשות את אליהו וג'ק שיצילו אותי מהמבוכה, או לכל הפחות כדי לוודא שהם אינם רואים אותי בקלוני.

מפעם לפעם החלפנו מבט או מילה, איני זוכר מכך דבר. הדבר הבא שאני זוכר הוא את היד שלה משחקת בפאות שלי, ואת פניה מתקרבות אלי לאט. נעצתי את מבטי בעיניה כשידי האחת מונחת בכיס השמאלי של מכנסי, והשנייה ממוסמרת לקיר כמו ישוע הצלוב יימח שמו. במיומנות מרשימה, ענת עצמה את עיניה והצמידה את שפתיה לשפתי הקפואות, שלא זזו אפילו במילימטר. פשוט נמעכו תחת שפתיה. בערך עשר שניות לתוך המאורע הרגשתי לשון מלקקת את שפתי, החזקתי מעמד עוד שניות ספורות לפני שנרתעתי.

“זה מדגדג!” אמרתי.

ענת התחילה לצחוק. “אתה הנשיקה הכי גרועה שהיתה לי בחיים”, היא אמרה, ואז ביקשה ללמד אותי “איך עושים את זה”. באותן לחיים סמוקות עד לצבע של חציל, כפי שתיארתי, ניסיתי שוב. לא ידעתי מה עושים – עם השפתיים, עם הלשון, עם הידיים. הייתי כמת. גם הניסיון השני נחל כישלון חרוץ.

“אוף, אתה צריך להזיז את הלשון, להרגיש אותי, להרגיש את הגוף שלך”, היא אמרה.

“אני מרגיש שאני עומד להקיא”, אמרתי.

“נפלא”, היא אמרה בנימה של ציניות, “תהיה האדם הראשון להקיא בגלל נשיקה”.

“לא, לא”, אמרתי. “אני באמת מרגיש שאני עומד ל...”

עוד לפני שהשלמתי את המשפט, בקעה מגרוני לבה מהבילה, בריח

וודקה ותפוזים, או אולי שומר. כל הסובבים זינקו לאחור בבהלה, בעודי משפריץ את הרסס לכל עבר וראשי מתנדנד מצד לצד, מנסה לשלוט במקור הירי.

"זירת פיגוע!" צחקה ענת. "יש לנו נפגעי חרדה".

במהרה הגיעו לזירה גם שני חברי לישיבה. "שתית יותר מדי, אה?" קבע ג'ק. "בוא, נלך מכאן. נראה לי שיש לך מספיק חוויות לערב הזה". מבלי אומר קמתי ממקומי, ונתתי מבט חטוף בענת. "אתה בטוח שאתה הולך עכשיו?" היא שאלה. ג'ק ואליהו הסתובבו שניהם, בהו בה ואז תקעו בי מבטים מופתעים.

"אתה רוצה להישאר?" לחש באוזני ג'ק. "בוא נעוף מכאן לפני שזה יידרדר", המשיך באוזן השנייה אליהו, משל היו היצר הטוב והיצר הרע. "נראה לי שלמדתי מספיק ליום אחד", אמרתי לענת בנימה של התנצלות. "חבל", היא אמרה, קמה ממקומה ונעלמה, בעוד אני מדדה עם חברי החוצה.

בחוזן, בעודי מתנקה משאריות הקיא, ג'ק הסתכל עלי בהתנשאות. "פספסת כאן חתיכת הזדמנות", הוא אמר.

"כן", אמרתי. "לא, אולי. תשמע, נראה לי שהתנשקנו, לא בטוח. זה כבר יותר מדי בשבילי. אולי אנסה שוב בפעם אחרת? גם ככה זה לא שייך עכשיו". בשעה מוקדמת לפנות בוקר הגענו שלושתנו לביתו של ג'ק. ההורים שלו מחזיקים דירה בארץ הקודש למקרה שיבואו לבקר בחגים. כשהם לא משתמשים בה, הוא גר בה. נכנסתי לשטוף מעצמי את הזוהמה והחטא, ותוך כדי המקלחת ניסיתי למצוא בעצמי את הקצב הפנימי, לנוע. ללא הצלחה מרשימה.

חלפו עוד שנים בטרם למדתי לרקוד, ויהיו שיאמרו שגם כעת אני לא רוקד אלא "פשוט זז" או נראה כאילו אני "מתפלל ממש מוזר". בסדר. למזלי, העניין אינו עומד למבחן, מלבד בחתונות של חברים. ל"מסיבות", כמו זו של אותו הערב, לא חזרתי מאז.